

De Vergeten Legende – Deel 2: De Dwerg

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Harold Habing

ISBN: 978-90-484-2590-7
NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

HAROLD HABING

DE VERGETEN
LEGENDE

DEEL 2: DE DWERG

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	7
1. De herder	9
2. Het visioen	19
3. Lang leve de koning	26
4. Ryass en zijn voorspelling	38
5. De voorbereiding voor het Zuiden	45
6. Razil en de veer	55
7. De weg naar Kremo en het verleden	79
8. Onraad in het duister	99
9. Een onverwachte wending	115
10. De ontmoeting	128

INLEIDING

Er zijn genoeg verhalen verteld door de eeuwen heen. De meeste verhalen die ter sprake kwamen waren voor zeker de helft verzonnen, omdat het eigenlijke verhaal dat op waarheid berust was, niet de moeite waard was om te vertellen. Zo betrof het de eigenschappen van personen die ze hadden ontmoet en werden er zaken enorm overdreven, zoals bijvoorbeeld ‘hij had de hele bende bandieten helemaal alleen verslagen’ of ‘hij gebruikte magische of bovennatuurlijke krachten’. Ook waren ze beresterk en staken (minstens) met kop en schouder boven iedereen uit en werden ze gekenmerkt door simpele doch dwaze aspecten, zoals iemand die licht kon geven of gedeeltelijk of iemand die sneller was dan de wind.

Ook de negatieve obstakels die deze ‘superhelden’ onderweg tegenkwamen (ook al was het bijvoorbeeld enkel een akkefietje) werden zo enorm opgeblazen, dat deze de ongeloofwaardigheid zelve leek, enkel en alleen al bij het horen van de omschrijving. Hij moest langs vleesetende planten van zeker drie meter hoog of hij moest een boze heks verslaan om in leven te blijven. En die bezat natuurlijk allemaal spreuken, die door de verteller zelf natuurlijk als een inspiratiebron van creativiteit werd gezien.

Jullie zullen vele eigenschappen zeker wel herkennen in verhalen die je ooit hebt gehoord. Velen van jullie kennen deze verhalen beter als sprookjes of hebben het een keer gelezen of op televisie gezien en vroeger waren het vooral de vissers en kooplieden, mensen die lang onderweg waren, die deze verhalen in de wereld brachten. Maar bedenk je eens goed; zijn deze lieden zo lang onderweg geweest en vaak afgezonderd van de bewoonde wereld dat zij zelf in deze verhalen zijn gaan geloven? En was men vroeger altijd al zo creatief? In ieder verhaal steekt altijd nog een kern van waarheid. Natuurlijk vertelde men deze verhalen vanwege de aandacht en het aanzien ten opzichte van medebewoners en dacht men dat deze reizigers er alleen maar om konden lachen zodra men het geloofde. Maar hoe sterk een verhaal ook is, vergeet nooit dat deze wezens of handelingen ooit echt hebben kunnen

bestaan. Misschien juist vanwege de lange afstanden die zijn aflegden, wat voor vondsten zij hebben kunnen ontdekt of leefgebieden waar nog vele zaken in tact waren, omdat niemand er ooit was geweest. En later, toen de technologie nog niet zo ontwikkeld was als nu, keek men hier niet bewonderenswaardig naar, maar verwoestte dit alles en herbouwde men deze locaties opnieuw naar hun eigen gewenste stijl.

Voordat de mens ooit op deze wereld leefde, kan hier altijd iets anders hebben geleefd. En het is jammer dat dergelijke verhalen juist vergeten zijn.

In mijn verhaal zal je een heleboel duidelijk worden hoe verzonnen verhalen niet eens zo heel ver van de waarheid afliggen.

I. DE HERDER

De zon was al enige uren op toen Horgyll zijn ontbijt voor zich neerzette op de grote picknicktafel voor hem. Hij nam plaats en zijn maag liet van zich horen door het waarnemen van al dat lekkers. Er lag een groot stuk warm brood op zijn bord en een kom hete thee ernaast. Het brood had hij zojuist gekocht van Emras, de bakker die zijn dagelijkse bezoek deed aan de woningen net buiten de stad Irion, beter bekend als de Stad der Dwergen in het land Coltaron. Deze bevond zich, zoals menig verhaal deelt, ondergronds en er waren er dan ook maar weinig die zich erboven begaven. Enkel ten behoeve van hun beroep, zoals Emras, maar ook de welvarende beeldhouwers, tuinders, handelaren, vissers en jagers, die voor het nodige materiaal geen andere keuze hadden dan het zonlicht tegemoet te zien.

Horgyll was een van hen die zich veel in de buitenlucht bevond. Hij was een herder en bezat zeker dertig pony's die hij fokte en weer verkocht. De zaken liepen zeer goed voor hem, gezien zijn ranch en dus ook zijn woning op een gunstige route lag. De meeste dwergen kiezen er namelijk voor om hun woning en hun ambachten op dezelfde locatie te behouden, want ze vonden het zonde om zich meer in te spannen dan strikt noodzakelijk. Behalve natuurlijk als ze niet aan het werk waren. Dan werden de taverne's in Irion goed bezocht. Als je zelf ooit in Irion zou zijn geweest, zou je na zonsondergang nog nooit zoveel gelach en plezier gehoord en gezien hebben, op hier en daar een vechtpartijtje na (want het zijn en blijven dwergen, een opgefokt volk dat snel geïrriteerd kon raken). Je zou dan, in welke taverne je je dan ook zou bevinden, want Irion kende er in totaal maar liefst zesentwintig, het bier en wijn rijkelijk zien vloeien en het had ook niet uitgemaakt op welke dag van de week het dan zou zijn. Je zou daardoor ook kunnen hebben gegokt dat hun nukkige uitingen in de ochtend enkel een gevolg zouden kunnen zijn van het overvloedig drankgebruik van de avond ervoor, oftewel een kater die hen dwars zat, maar geloof mij; het zit echt in hun aard. Horgylls leefomgeving bevond zich aan de route van Irion en het

hoofdpad dat leidde naar de verderop gelegen dorpen en naar de grote paden die naar de verre landen reikten. Een plek waar Horgyll altijd al nieuwsgierig naar was.

‘Goedemorgen, Horgyll,’ weerklonk er achter hem. Hij probeerde een groot stuk brood met een goede laag boter dat hij in de mond had, snel weg te werken om te antwoorden. Ondertussen had hij al aan de stem en het gekraak van de wielen van de wagen opgemerkt wie dit was. Een leuk raadspelletje dat hij bij iedere bezoeker of voorbijganger probeerde te spelen. Hij slikte zijn grote hap voedsel door en antwoordde: ‘En van hetzelfde, Pett!’ Pas toen draaide hij om en keek hem glimlachend aan met een streep boter nog in zijn baard. Pett stapte van zijn wagen en gaf zijn pony een kleine beloning te eten als dank voor zijn werkzaamheden. Horgyll bekeek de beladen wagen en het viel hem op dat er aardig wat goederen op lagen voor een enkel trekdiër. Pett liep hem tegemoet.

‘Jij weet zeker al waar ik voor kom, nietwaar?’ lachte Pett.

‘Gezien jouw lading goederen en mijn voorzieningen lijkt het me een simpele optelsom, nietwaar?’ Pett lachte nog wat harder en gaf hem een harde klap op zijn schouder. Horgyll keek hem lichtelijk bezwaard toe, aangezien hij hier niet zo van gediend was, maar het bleef een trouwe klant en snel verscheen er een wat minder gemeente glimlach op zijn ietwat norse gezicht. ‘Wat brengt jou in zulk een goede humeur?’ vroeg Horgyll, nieuwsgierig als hij was. ‘Heb je het nog niet gehoord?’ antwoordde Pett, ‘morgen beginnen de Spelen van Ryass!’ Horgyll keek zeer verbaasd. ‘Ik dacht dat die pas volgende week zouden beginnen!’ Pett lachte weer luid en nam zijn mantel af. Het was ook een zeer warme dag aan het worden.

‘Je kent de koning toch? Die handelt naar eigen wil!’ En dat was zo; de koning van de dwergen was wispelturig, maar vergat nooit de belangen van zijn eigen volk en dat maakte hem zeer geliefd. Ook hield hij enorm van verrassingen en spontaniteit, hoewel een goede organisatie altijd wel het eerste plan was. Maar dan nam het verrassingsaspect in een moment van opwelling het weer van hem over en liepen de zaken voor een groot deel altijd anders... en dat was dan ook de reden van zijn bezoek.